

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 1.

Januar 1945.

17. årgang.

La oss ikke glemme den ytre misjon.

Vi bringer her et foto av en del indianere som er frelste og lykkelige. Det er fra Berger N. Johnsens misjonsfelt i Argentina.

Frelst av nåde.

«For av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde; for loven ble gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus». (Joh. 1, 16—17).

Når jeg ligger her og skal forsøke å skrive noen ord om teksten: Frelst av nåde, blir mine tanker stanset ved en person, Jesus Kristus.

Loven som kom med Moses ble kun et speil som viste oss vår synd og overtredelse da den som hadde overtrådt ett av Guds hellige bud var skyldig i dem alle. Vi ble som den urene alle sammen. «Alle har syndet og fattes Guds ære.» Da sa jeg: «Ve meg! Jeg er forlagt!» (Esaias 6, 5.) Ett trist avsnitt i en synders liv. Men så kommer forløseren Jesus Kristus med ægedom i sine sår.

«Da Golgata den gamle høi jeg under tårer så, da fikk jeg se en nådestrøm til mig fra korset gå. Nåde strømmet fra korset ned dyp som havet med stille fred. Nokk for tid og for evighet nåde nok for mig.»

Jesus kom med nåden og sannheten. «Alle dem som tok imot ham har han gitt rett til å bli Guds barn.» —

«For Guds nåde er åpenbaret til frelse for alle mennesker.» (Titus 2, 11—12).

«Å si at frelsen er en gave man uten vederlag nu får; ti Gud vil intet annet have blott dig få eie hvor du går.»

Broderligst

Harald Bysveen,
Ilseng st.

Troen.

Troen er ikke annet enn sannhet i hjertet, det vil si, at hjertet ikke tenker og tror annerledes om Gud, enn man i sannhet etter hans ord skal tenke og tro om ham.

I vår tid taler mange svermere om troen på Kristus, likesom sofisterne pleide å tale derom, så at det ser ut som om den kun var en tanke, som satt fast i hjertet, men Kristus var over tusen mil borte fra oss. Dette er en fordervelig villfarelse. Når troen er sann, har den ikke annet for øye ser ikke andre steder hen enn på Kristus og tviler ikke på at han er nærværende hos oss; ti han sitter visse- lig ikke ledig, innelukket deroppe i himmelen, men er ganske nær ved oss som han selv har forjettet (Mat. 28, 10), virker og lever i oss som Paulus

har sagt (Gal. 2, 20). «Kristus lever i meg —». og Gal. 3, 27. «I har iført eder Kristus.»

Derfor er troen en stadig og ufravendt beskuelse av Kristus, er ikke rettet på noe annet enn ham alene, som har tilintetgjort døden og brakt oss rettferdighet, evig liv og salighet.

M. Luther.

Den drar forbi!

Da keiser Julian med list og vold prøvde å gjenopprette hedenskapet, sa en hedning spottende til en kristen som møtte ham: «Nå, hva sier du no?» — Og hva svarte så denne Jesu disippel? Han svarte med stor sjele- ro: «Nubiculum est; transibit!» «Det er en liten sky som drar forbi.» Og dersom du er en kristen, så kan du si nettopp det samme overfor store og små ting som vil gjøre deg forstemt: «Nubiculum est; transibit!»

Funcke.

Livets tale.

Vil du derfor prise kristendommen — o, ønsk deg ikke engletunge, ikke alle dikteres kunst, ikke alle taleres veltalenhet; i samme grad som ditt liv viser, hvor meget du for dens skyld har forlatt, i samme grad priser du kristendommen.

Soren Kierkegaard.

Den store enhetskonferansen i Stockholm.

Den store enhetskonferanse som holdtes i «Filadelfia», Stockholm 14. og 15. desember fikk stor tilslutning. Over 1100 representanter for Sveriges troende og døpte var samlet da enhetskonferansen begynte.

«Verdige gråhårede menn og unge entusiastiske vitner, baptister, «ørrebroere», helgelsesforbundere og fri-baptister side ved side i broderlig enhet blandet sine røster i stigende kor med tusental andre nærværende» skriver referenten.

Noe helt posetivt kan det ikke påpekes at konferansen bragte når det gjelder den praktiske siden. Det ble uttatt en programkomite som skal bearbeide de forslag som kom inn, og forøvrig søke å finne veier for en øket forståelse. Blant de mange forslag som kom fram kan nevnes: Felles sangbok, felles tidsskrift for alle de døpte, felles dåpslitteratur, felles kurser for misjonærer og misjonskandidater.

For å få et helhetsinntrykk av konferansen har vi oversatt og inntar Levi Pethrus uttalelse om konferansen:

Vi står nå på den andre siden av den enhetskonferanse som det har vært talt nokså mye om i den senere tid, og vi er dermed en opplevelse rikere på et område, som våre erfaringer er meget mangelfulle. Det er første gangen at vi som pinsefolk på dette vis har møtt brødre i troen, som i visse henseender har avvikende oppfatninger fra oss.

Den direkte henvendelse til pinsevennene som en taler gjorde angående ungdomsvirksomheten gjorde helt sikkert et ubehagelig inntrykk på våre folk.

Ganske visst bør pinseforsamlingene gjøre enda mere for ungdommens frelse og fostring, men at i en slik konferanse som denne agitere for ungdomsorganisasjonene er ikke bare uklokt, men også fruktesløst. Pinsevennene spør seg selv i anledning dette: Hvorav kommer det at vi har mye mere ungdom i våre rekker enn samfundene har, og vi har ingen spesielle ungdomsorganisasjoner?

I mange tilfeller kan det sies at samfundene har ungdomsorganisasjoner, men pinsevennene har ungdommen. Samfundenes ungdomsorganisasjoner er dertil i tilbakegang. Derfor var dette angrep på pinsevennens virksomhetsmetoder i dette henseende svært umotivert og det kan naturligvis ikke lede til annet enn et rent negativt resultat.

Da det fra et annet hold gjordes en direkte framstilling om å få sitt misjonsselskaps eksistensberettigelse erkjent virket også dette temmelig utfordrende. Man kunne av disse uttalelser få den oppfatningen at våre venner utenfor pinsevekkelsen har fått den oppfatningen at pinsevennene har forandret oppfatning og gått fra sitt standpunkt i organisasjonsspørsmålet. Men dette er jo langt fra det virkelige forhold.

De komiteer som av de respektive fraksjoner ble satt til før konferansen for å forberede den fikk også ifølge konferansens oppdrag å bearbeide uttalelsene og forslag som kom fram under forhandlingene.

Konferansens såkalte beslutning i dette henseende var dog bare et uttalelse, og ikke mere. Konferansen hadde nemlig ingen bestemmelsesrett, for den besto ikke av valgte representanter. Hva vi talte om var forsamlingenes virkesomhet og deltakerne hadde intet oppdrag fra sine forsamlinger. Konferansen som helhet så vel som den uttalelse som gjordes tilslutt, var igenting annet enn en enkel opinionsytring.

Ønsket om at den komite som ble uttatt av de respektive fraksjoners komiteer skulde fortsette sitt arbeide etter konferansen besluttedes bare av dem som hadde valgt komiteene. Kan skje man på konferansen er blitt stillet innfor spørsmål og forhold som gjør at de som har valgt komiteene ikke vil fortsette med disse konferansene og da bortfaller jo konferansens uttalelser helt og holdent.

Det ble sagt fra begynnelsen at vi i denne konferanse skulle gjøre en rekognosering og søke om det fantes noen veg til enhet mellom de troende døpte retningene her i landet. Dette

løfte måtte holdes så at man ikke no tar det for gitt at et samarbeide under alle forhold skal komme i stand.

Det var noen i konferansen som ga det rådet at «skynda långsamt». Det er sikkert et godt råd som vi bør følge. Vi må ha tid på oss til i ro å tenke over saken, etter at vi no i noen mån har fått del i andres tanker i dette delikate emne. Dette er uten tvil et ønske som fins hos alle parter. Ingenting kan tapes på å drøye, men mye kan vindes. I særdeleshet når det gjelder enheten inntom de ulike fraksjonene.

Spørsmålet får no hvile til hver retning for seg får anledning til å påny ta stilling til den samme, etter hva som no er hent. Og dette kan ikke skje før til sommeren når man på hvert sitt hold samles til konferanser.

For pinsevennens vedkommende bør spørsmålet få helt og holdent hvile til vi — om Jesus venter, møtes på bibelstudieuken i Nyhem. Skulde vi da komme til det resultat at et fortsatt arbeide på denne linje kan innebære noen fare for pinsevekkelsen eller om enheten blant oss derved skulde forstyrres bør det være årsak nok til at spørsmålet legges ned. Den enighet og det samhold som under årene som er gått har vært en slik underbar styrke for oss er naturligvis av langt større verdi enn en mulig svak ytre enighet med annerledes tenkende.

Derfor behøver ngen være urolig for at vi i og med enhetskonferansen skulde ga inn i noe som er fremmed for pinsebevegelsens vesen. Vi håper da at i samme gode ånd som under det samvær med enhetskonferansens holdne predikantmøte skulde komme fram til et enig standpunkt i dette spørsmål.

Det var dog noe meget gripende i selve møtet mellom alle disse evangeliets forkynnere. Flere av pinsebrødrene sa til meg at da de kom inn i kirken og så disse over elve hundre modne menn samlet kunde de ikke holde tårene tilbake. Alle som på noen måte anså seg forurettet på noe vis fikk anledning til å vise at de har en smule av den kjærlighet som ikke «hyser agg för en oforrätts skull» (1. Kor. 13, 5) og ikke bærer på gammelt nagg. Den broderlige ånd som preget hele konferansen, vitnet også om at man fra alle hold søkte å forstå hverandres standpunkter og mo-

...mere åndelig vårt sinn blir dess
 ...lengter vi etter å få ryddet
 ...alle de hindringer som kan hin-
 ...velsignelsene å flyte blant Guds
 ...og vekkelsen blant de ufrelste.
 ...brytninger som er forekommet i
 ...tiden mellom de retninger som no
 ...har helt naturlig etterlatt i
 ...noe av umilde og ubroderlige
 ...saker, som ikke kan annet enn væ-
 ...et hinder for den åndelige virk-
 ...i sin helhet. Og om enda
 ...enkelte er så våken at han innfor
 ...har fått sitt hjerte rensset fra alt
 ...bør dette på en eller annen må-
 ...manifesteres. Om et slikt møte som
 ...ikke hadde innebært noe annet
 ...at man på ovennevnte måte tok
 ...standpunkt til det forløpende så er
 ...med noe vesentlig skedd. Om for
 ...våre brødre innen Baptist-
 ...samfunnet fikk det klart for seg at
 ...forsamling som for enogtretti år
 ...ble utstøtt fra deres samfunn
 ...kommet over de følelser av ulyst
 ...motvilje som ble følgen av adskil-
 ...er dermed ikke så lite over-
 ...nnet. Det er et ordspråk som sier
 ...tiden leker alle sår». Det er imid-
 ...tid intet ivergen for at når det er
 ...så tar man av bandasjen og
 ...at sårene er lekte. Det er så
 ...ngt man kan forstå framfor alt
 ...ette som er skedd i den no holdte
 ...hetskonferanse.

En annen sak skjedde også som
 ...kært får sin store betydning for
 ...tiden: Man oppdaget i mange
 ...eller en åndsforbindelse som man
 ...tydligvis ikke har visst om, eller
 ...hvis eksistens man har tvilt på.

Det ble sikkert også klart for man-
 ...at det første problemet som i det-
 ...sammenheng bør løses er, hvordan
 ...som er ett i ånden skulle bli ett
 ...i ytre henseende. Hvordan vi
 ...skal bli ett i ånden med dem som vi
 ...angler åndsfellesskap med er ikke
 ...et spørsmål som står først på dags-
 ...ordenen. Alene en mektig åndsutgy-
 ...else kan løse det spørsmål. Men
 ...vordan vi skulle bli ett med dem
 ...er ett med oss i alle ting utenom
 ...organisasjonsspørsmålene, det er ting
 ...når som helst lokalt kan opptas
 ...i behandling. Hvorfor skal de gå
 ...slik som har samme tro, samme
 ...erfaringer?
 ...her en liten ting i spørsmålet om
 ...organisasjonanordninger til stor sac-
 ...for Guds sak i fortsetningen få
 ...hinder i vegen for den full-
 ...enheten? (Joh. 17, 20). Vi er
 ...i det vesentlige: i spørsmål om

Andens liv og Andens gjerning. Skal
 da det ytre behøve å skille oss såsom
 det no gjør? Vi oppdaget her en en-
 hetsgrunn som ingen av deltakerne
 burde kunne fornekte. Er vi villige å
 bygge på den? Dette er det store
 spørsmål. Om det er tilfelle så kom-
 mer denne enhetskonferanse til å få
 også betydningsfulle ytre resultater.

En dyp åndelig lengsel og tro på
 en kommende åndsutgytelse kom ved
 visse tilfeller på et iøynefallende vis
 til syne under denne konferanse. Bøn-
 nemøte kl. 9 på fredag morgen var
 merkelig i sitt slag. En stor skare
 predikanter var samlet der og Guds
 ånd virket til ydmykelse og fornyel-
 se. En pastor som hadde lagt ned si-
 ne krefter i en framgangsrik men
 krevende virksomhet begjærte for-
 bønn for sitt hjerte som var utslitt.
 Etter å ha lagt fram sitt bønneemne
 sa han: «Det ser no ut som om en ny
 tid kommer til å bryte inn over Guds
 sak og jeg har en stor lengsel etter
 å få være med.» Man hadde en fornem-
 melse av at han uttrykte hva
 mange kjente. Bortrydninger av in-
 dre hinder i blant Guds folk pleier å
 være en av de viktigste forutsetnin-
 ger for nye seire i Guds rike.

Den som skriver dette hadde i
 nevnte bønneemne en sterk påminnel-
 se om det merkelige år 1907. Da var
 vi alltid samlet fra forskjellige leire
 og våre samvær og den åndelige leng-
 sel gikk alltid i bønnens og den ånde-
 lige lengsels tegn. Jeg hadde en fø-
 lelse av at jeg no atter fikk smake
 noe som jeg ikke har merket siden
 nevnte brytningstid. Det åndelige
 gjennombruddet har noe spesielt med
 seg som ikke tilhører den følgende
 vekkelsestiden.

I den grad som hindringene i Ån-
 dens verden bortryddes, skal også den
 Hellige Ånd få makt over sinnene og
 Gud beredes muligheter å på nytt
 føre sitt folk ut i mektig åndsutgy-
 telse. Lengselen er en underbar makt
 til å skape enhet. Det var også denne
 enhet som så mektig fornemtes un-
 der disse minnerike konferansedager.

Love Pethrus.

Vel føler jeg en skiften
 det ofte veksler om:
 Snart varm og rørt av skriften,
 snart kald og død og tom.
 Men jeg har lært betrakte:
 Hos Gud det skifter ei,
 og har nå lært forakte
 mitt hjertes ja og nei.

En barnesjels verdi.

Jeg sto en dag i Tiffanys store ma-
 gasin i New York — forteller dr. Wil-
 bur Chapman — og horte der en
 handlende si til en dame: «Denne per-
 le er verd 17 000 dollars. Jeg ble ved
 disse ord interessert og utbrøt: «Vil
 De ikke være så vennlig å vise meg
 den perle som er så meget verd!»
 Mannen la den på et stykke sort kle-
 de, og jeg betraktet den nøye, idet
 jeg sa: «Når denne ene perle er så
 kostbar, hvor kostbar må da ikke den
 samlede varebeholdning i dette maga-
 sin være!» Jeg så meg no omkring til
 alle sider, idet jeg forestilte meg, hva
 jeg ville gjøre, dersom man ville be-
 tro alle disse varer til min omsorg.
 Jeg ville sikkert gå til telefonen og
 be om å få tale med sjefen for poli-
 tiet og si: «Jeg har fått hele Tiffanys
 varebeholdning til oppbevaring, og
 det ansvar tør jeg ikke ha. Vil De
 ikke sende Deres mest betrodde mann
 til min hjelp!»

Her hjemme har jeg fått en liten
 gutt betrodd, og for ham er jeg an-
 svarlig. Jeg har no hatt ham i 9 år,
 og noen av dere har likeledes fått et
 lite barn betrodd. Jeg slår no opp i
 den gamle bok, og der leser jeg disse
 ord: «Hva gavner det et menneske,
 om han vinner den ganske verden,
 men må bøte med sin sjel?» Om et
 menneske derfor hadde alle diaman-
 ter, rubiner eller perler i denne ver-
 den og holdt dem i den ene hånd og i
 den annen hadde bare en eneste sådan
 liten gutt, da ville barnet være langt
 mere verd enn alle juvelene tilsam-
 men. Om du derfor ville engstes for,
 om du bare for en eneste natt hadde
 fått juveler betrodd til en verdi av
 mange tusen dollars, hvorledes tør du
 da stå fram for Gud i himmelen uten
 å ha ditt barn, Gud har betrodd til
 din omsorg, med deg?

Den røde plett.

Da den mektige keiser Napoleon
 hadde erobret nesten hele Europa,
 satte han sin finger på den lille røde
 plett av verdskartet som forestilte
 De britiske øyer, og sa: «Hadde det
 ikke vært for den lille røde plettens
 skyld, hadde hele verden i dag vært
 min.»

Hadde det ikke vært for den lille
 røde plettens skyld som bærer navnet
 Golgata, vilde synd og last ha regjert
 verden med uinnskrenket makt idag.
 Men på Golgatas høy, naglet til for-
 bannelsens tre, kjøpte Jesus vår fri-
 het med sitt dyrebare blod.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

1945.

Atter går vi inn i et nytt år.

Ved årsskifte er det alminnelig at man tar en oversikt over stillingen, både i det ene og andre tilfelle. Vi har årsoppgjør.

På det åndelige område kan det også være av viktighet å ha «årsoppgjør». Salmisten uttrykker det slik: «Lær oss å telle våre dager så vi kan få visdom i hjertet.» Ved å «telle» våre dager, d.v.s. ta lærdom av tiden som er gått vil vi få visdom i hjertet. Tiden som gikk har det bud til oss at vi kan merke oss hva den brakte oss og i framtiden vil vi møte fortiden igjen. Ikke så at vi møter nettopp samme hendelser og ting, men de forrige tider forteller oss også om hva framtiden blir. Vi lærer av historien.

For oss, Guds folk, har vi lært noe i årene som er gått som vil møte oss igjen i framtiden. Det er at Gud er trofast. Det kan veksle med henuelser og møte oss forskjellige ting, men som en urokkelig grunnpillær i vår tilværelse står Guds usvikelige, urokkelige og prøvede troskap. Han er den samme om årene skifter. Den eneste det med sikkerhet kan sies om.

Året 1945 vil bringe oss bære vondt og godt, som alle forrige år, men som Herren hjalp i 1944 og årene før vil han hjelpe i året som kommer.

Det nye år vi går inn i begynner i krigens skygge som ifjor. Mange forandringer er skedd i året som gikk og mange vil skje i året som kommer, men de kristnes tilfluktsklippe, Herren Kristus var, er og blir den samme.

La så hende og komme hva som kommer. Vi blir hos Herren og på denne grunn kan vi ønske hverandre: Godt nytt år!

Vitnesbyrd.

Det er noe vi gjerne ønsket å få mere av, og det er personlige vitnesbyrd. Er det ikke noen som har litt å fortelle om opplevelser med Gud? Om åndsdaap, helbredelse, Guds hjelp i dagliglivet og ved enkelte anledninger og så videre.

Send oss noen linjer. Det kan bli til velsignelse for mange.

Abonentene fra Finnmark

bes om å oppgi sine noværende adresser og bladet skal bli sendt.

Predikanter og forsamlingsledere

som er evakuert fra Finnmark bes å oppgi sin noværende adresse til «Misjons-Røsten». Vi vil gjerne komme i forbindelse med dem. Hvis det er noen som kjenner til deres oppholdssted er vi taknemlig for opplysninger.

Alfred Myrengs

adresse blir foreløpig: Ødegård, Langeli, pr. Spydeberg.

Fra Mjøndalen.

Fra Mjøndalen meldes om gode møter. A. Andersen tenker å bosette seg der no. 2. dag jul hadde de daap, 6 stykker ble døpt.

Br. Bysveen

har virket i Eidsvoll en tid. Han var en 14 dagers tid i Eidsvoll Verk og på Gullverket. Det var god søkning og særlig på Gullverket merket de Guds vekkende ånd tale til sjelene. Ønsket var at han skulle komme tilbake snarest mulig, men så ble han syk og måtte holde sengen en tid. Det var ischias-gikt.

Sigrid Steffensen og Solveig Langeland.

Søstrene Sigrid Steffensen og Solveig Langeland er kommet vel hjem fra turen til Finnmark og har det

godt. De fikk jo ikke så lenge virke i Herrens tjeneste der, men er allikevel gla for at de fikk komme dit og sjeler overga seg til Gud der. Det kan se underlig ut for oss, men Guds veger er underlige og han fører oss alltid til sitt navns forherligelse og vårt gagn, bare vi er villige til å følge ham.

De er no i Bergen og slik som stillingen er, er det vanskelig å få reist noe videre no.

Sokneprest Johan M. Wisløff.

En av de mest kjente geistlige i vårt land, Joh. M. Wisløff er død.

Han var formann i indremisjons-selskapet, red. for «For Fattig og Rik» og med i en rekke foretagender.

Begravelsen fant sted under stor tilslutning lørdag 30. desember.

Hilsen fra Kvalsviks.

Det falt i vår lodd å forlate vårt hjem i likhet med alle andre i Finnmark.

Vi har foreløpig funnet oss et hjem her, hvorfor De velvilligst bedes sende bladet hertil.

Bø, Vesterålen.

Antonette Kvalsvik.

Hilsen fra Aslaug Bratås.

Vi har fått hilsen fra Aslaug Bratås og bringer den hermed videre.

Hun hadde det bra og Herren hadde stund for stund sørget for hennes timelige behov.

Herren styrke og støtte alle våre misjonærer i denne vanskelige tid.

Hilsen

R. Winther, Trondheim.

Hjertelig takk

til alle som husket meg på min 50 års dag.

Hilsen med Job. 19, 25.

Broderligst

Harald Bysveen.

Angående O. Karlsens bøker

er vi anmodet om å nevne at det er bare på boken «Guds menighet» han gir 50 øre i provisjon pr. bok til forselgere. «Dåpen» gir han 25 øre i provisjon på hver bok. De som tar en del bøker til løssalg får altså bøkene for kr. 1.00 pr. bok.

En merkelig tolkning.

I «Evangelisten» skriver A. Bjerkreim angående åndelige nådegaver og kjærligheten blant annet: «Flere av de åndelige gaver, profetiens gave, tunge- og kunnskap er *tidsbegrenset* og opphører, men tro, håp og kjærlighet blir stående.

No er det dem som forklarer dette derhen at det er i *evigheten* dette gjelder. Det er i himlen kunnskap, tunger og profetisk gave får ende, og det er i himlen tro, håp og kjærlighet blir stående.

Men en slik forklaring kan nok ikke holde over for Guds ord. For Paulus sier klart nok i v. 13 at det er nå disse tre blir stående. Denne tidsbestemmelsen «nå» må ikke oversees. Mens andre av de åndelige gaver hadde sin tid inntil «det fullkomne kom,» inntil Guds ord forelå komplett, og fikk så ende, vil tro, håp og kjærlighet bli stående så lenge Guds menighet er på jorden. Tenker vi for eksempel på profetiens gave, så er jo den for lenge siden brakt til opphør. Og det helt enkelt av den grunn at no foreligger Guds ord og Guds kunnskap til oss mennesker komplett. Det Gud har og vil si til oss, er fullkommen gitt oss i Bibelens 66 bøker. Det er derfor ikke lenger behov for profeti. Vi trenger intet profetisk tillegg til Guds ord. Det som skal sies, er sagt. Av samme grunn er også behovet for «tale med andre tunger» opphørt. Gud behøver ikke lenger gi den vantro verden vitnesbyrd i et «fremmed tungemål», for hans vitnesbyrd foreligger nå uten noen manglende del på trykk. Gud hverken kan eller vil si noe nytt. Hva behov er der for eksempel for at Gud no skal gi noen å si i et fremmed tungemål, og la en annen oversette det, at «Jesus kommer snart, vær rede», eller «bli fylt av Anden og lev et hellig liv». For disse sannheter er jo no åpenbaret og til overflod framlagt i Guds ord. Og der kan vi finne hele sannheten om disse ting.»

En meget fri tolkning, etter vårt syn. Ikke det minste vaklen her, eller innrømmelse av at det kan være mulig å tolke det på annen måte. Vi er helt uenig i tolkningen og vil gjerne få noen bestemte beviser for når de omtalte åndelige gaver opphørte. Når var det profetiens gave opphørt? Den gang Paulus skrev sitt nå

var jo ikke Bibelen komplett. Når det for eksempel står at profeten Agubus profeterte om at Paulus skulde bindes og overgis i hedningenes hender (Ap. gj. 21, 10—14) så kan vel ikke det kalles noe «tillegg til Guds ord»? Likeså når det står skrevet at profeten taler til refselse og dom (1. kor. 14, 24—25) (så er det vel ikke tillegg til Guds ord?)

Vi vil ikke stanse ved dette lenger, men tror at Gud særlig i de siste tider nettopp skal åpenbare seg i overnaturlige nådegaver og at vi trenger dem i høy grad. De ei så langt fra opphørt at de skal gis i rikt mål i de «siste dager». Hvis den Hellig Ånd faller og får den rette plass i Guds menighet så vil det nok bli både tungetale, profeti og kraftige gjerninger.

På pilgrimsferden.

Lørdag 18. november fyllte en av forsamlingens gamle 70 år. I den anledning var vi samlet en del på Sarpsborg gamle hjem hvor broderen for tiden bor. Det var en riktig gild stund med sang, vitnesbyrd og øvertning. Det var br. Kristian Kartsensen som denne gang fyllte 70 år.

Møtene på Misjonshuset og utpostene har fortsatt som vanlig.

Lørdag 2. desember ble to søstre fra Tune døpt og endel av Tunevennene var møtt fram. Da det er vanskelig å komme fram no måtte vi ta møte kl. 4 på etterm. kl. 7.30 var det så menighetsmøte. En del av musikken og undertegnede var innbudt til å delta på et møte hos indremisjon på Hafslundøy og det vakre bedehuset var godt besatt. Det var et åpent og godt møte.

Lørdag 9. deltok jeg med vennene i Tune på deres møte på Aakebergbråten i Råde. Mange ufrelste var møtt fram.

Onsdag 20. desember talte jeg i «Filadelfia», Sarpsborg.

Torsdag 21. var søster Anna Bredholt 60 år og det var samlet mange venner i deres hjem. Vi hadde en god stund om Guds ord, og da alle barna, flere av familien og naboen var samlet, hygget man seg sammen og hadde det gilt.

Da Misjonshuset er opptatt til annet formål no en tid fikk vi leie Me-

todistkirken til møtene 1. og 2. juledag.

Årets siste dag var vi samlet i Metodistkirken igjen kl. 7.30. Det var årets siste møte og et urolig år er gått. Vi har hatt det godt tross uroen i verden og kunde prise Gud for hjelp og støtte. Vi har fått be med sjeler og kan vel trygt si at året har vært et av de beste vi har hatt i åndelig henseende på flere år. Flere er døpt i vann og noen også i den Hellig Ånd og en god del, helst unge, har sluttet seg til menigheten. Gud alene æren!
G. I.

Forsømte steder.

Arbeidet på Glombo har fortsatt. Det har ikke vært noe overveldende søkning til møtene, men det har blitt en trofast flokk som har møtt fram. Br. Norlund har hatt god hjelp fra brødrene i «Salen» og «Kristi menighet,» Fredrikstad.

I forbindelse med menigheten på «Klippen», Saltnes har vi no også opptatt møter i Engelsen, Onsøy. Musikk- og sangkrefter fra «Klippen» har deltatt og det lokalet de har fått leid er helt sprengt. Det har hent at flere av de troende ikke har kommet inn.

Br. Norlund virker der to dager i uken og på Glombo søndag og en ukedag.

Husk å be for virksomheten.

G. Iversen.

Nye abonnenter.

Vi kan enda ta mot en del nye abonnenter. Ved hvert årsskifte er det alltid noen som går fra og ved å innskrenke løssalget kan også noen nye faste tingere få bladet.

Inntil videre kan vi skaffe enda noen eksemplarer til løssalg også.

Kontingenten

er kr. 4.50 pr. år. Prisen er fra før krigen, men da vi ikke meldte fra til postkontorene dengang står det oppført i postvesenets prislister for kr. 4.00 pr. år.

Vær snild og husk dette.

Nye abonnenter

får desembernr. fritt så langt opplaget rekker. Det er på 12 sider og har mye godt lesestoff.

Fra ungdom til alderdom.

Tenk på din skaper i dine ungdomsdager, før de onde dager kommer og år inntreder, om hvilke du skal si: «De behager mig ikke.»

(Predikk. 12.)

Predikeboken inneholder en sterk fremstilling av alle jordiske tings forfengelighet, og viser hvor nødvendig det er med rett vishet å anvende livstiden og livets goder, sier en forf. Boken viser også hvor ulykkelige mennesker kan være trass i all den jordiske rikdom og lykke de eier. Skriften og erfaringen viser at de ulykkelige mennesker som ikke eier Jesus som sin visdom og rikdom, skatt og herlighet. Alle ting utenom Jesus er forfengelighet og bedrøvelighet, og enden på det hele er døden og helvede og ildsjøen. (Apenb. 20: 12—15, kap. 21: 8 m.m.)

«I din ungdoms dager» — o.s.v. (v. 1.) er de beste dager å komme til Jesus. Da har du dine sjelskrefter i behold. Da kan du si: «Du har lært meg det fra min ungdom av» (Salm. 71: 17—19.) Så kommer spørsmålet i Salm. 119: 9—10 om at bli bevart når de onde dager kommer. I vers 1 menes alderdommen som medbringer aldehynde svakhet, besværligheter og plager, som vi er vitne til.

I verset 2 er solen, lyset, manen og stjernene anmerket. Her begynner en i høy grad billedrik og betydningsfull beskrivelse over menneskekroppen.

Jorden inneholder lysevner utenom sol og måne og stjerner. Således inneholder menneskekroppen lysevner i seg selv.

«Solen, lyset, månen og stjernene formørkes.» Er et billedlig uttrykk av menneskets sjelskrefter, såsom: Forstand, omdømme, tenkekraft, minne o.s.v. «Husets voktere» (v. 3) er hender og armer, som mennesket forsvarer seg med.

Huset er kroppen (sjelens hus). «Husets voktere skjelver, og de kraftige menn blir krumme» og de «malende hvite», det er tennene, de er få. «De kraftige menn» menes ben og sener.

Og «vinduet» er øynene. Men alt dette har også i menneskesjelen sin betydning — sier kommentaren, og det er sannhet.

Begge døre til gaten lukkes — v. 4. Det er leppene dras inn formedelst tennene er bortfalt — og røsten blir

lav, og lyder «såsom en liten fågels røst.» (Svensk bibel).

«Alle sangens døtre blir lavmelte.» Det er sangtonene som blir dempet og stilner. «Det er redslar på veien, og mandeltreet blomstrer, og gresshopperen blir seg selv til en byrde og kapersen (d. e. begjærigheten), forgår.» (Dansk overs. 1819.)

Med «mandeltreet» i v. 5 menes alderdommens hvite hår; for mandeltreet blir midt på vinteren bedekket med hvite blomster. (I det kolde klima blir blomstene røde.) Denne likelse avbilder også alderdommens uro og søvnløshet.

Mandeltreet heter på Hebraisk Schaked, det våkne treet. (Dr. F.) «Gresshopperen sleper seg frem». Med «gresshopperen» menes den bøyde tørre ryggen, som er seg selv til byrde. Da alt dette skjer med kroppen, så lider også sjelen derav, så at lyst til det og hint opphører.

Da er den tid for hånden, da mennesket skal vandre til sitt «evige hus», d. e. graven, og sjelen til sitt rum i paradiset eller i pinerummet. (Fjellstedt).

«Før «sølvsnoren» borttages og «gullskålen» blir knust —, og krukken sønderbrytes ved kilden, og hjulet sønderslåes ved brønden» (v. 6 i dansk bibel.)

«Tenk på din skaper i din ungdom, for enn sølvsnoren bortkommer». Dette bilde er tatt av en brønn som vannet opptas. «Sølvsnoren» er åndedretten, som vedlikeholdes gjennom ryggmarven som liknes en sølvsnor og nervene utløper derfra i utallige hvite tråder av hvilket en stor del løper til brystet og setter det i bevegelse for å underholde åndedrettet og lungene som mottar blodet fra hjertet og inndrar luft, så at blod og livsluft blir blandet, hvorigjennom livet vedlikeholdes. Med «hjulet ved en brønn» menes med denne likelse alle årer, igjennom hvilket blodet går en bestandig hulgang i hele kroppen, og vedlikeholder livet.

Det er denne herlige innretning hvorigjennom livet uopphørlig likesom øses opp av den dype livsbrønn, og så snart den stanser, så er det forbi med dette forgjengelige livet. (anm. fra svensk overs.)

Hvorledes blir det med ditt ur, da fjæra går i stykker?

Enden på saken, det hele er no hørt, det er denne:

«Frykt Gud og hold hans bud for det bør hvert menneske gjøre.»

For Gud skal føre hver gjerning for dommen, med alt det som er skjult, enten det er godt eller ondt. (v. 13—14. dansk overs.)

«Herrens frykt skal forlyste hjertet, og gir glede og fryd og et langt liv. Og hos menneskene har den lært en evig grunnvold og den skal bli betrodd at være hos deres etterkommere.»

A frykte Herren er visdoms fylde, og den gjør dem drukne av sine frukter. (Høys. 5: 1, Ap. gj. 13: 52).

«Herrens frykt er visdoms krone, den lar fred og lægedom til sannhet skyte frem. Ja, den gjør dem som elske ham vidt berømte. (Syrak bok 1.)

Tenk på din skaper i din ungdom. Innen åndedrettet stanser.

Glem det ikke! Ta imot Jesus nå!
O. K.

En mann med Gud.

En av de ville stammene i nærheten av misjonsstasjonen hadde lagt Skrefsrud og følget hans for hat. De sendte bud til ham at han skulle komme på besøk til dem, og da skulle han bli et hode kortere hvis han ikke lot folket holde på sine gamle skikker med flerkoneri og fyll. — En slik innbydelse må vi ikke si nei takk til, sa Skrefsrud til Børresen. Men denne var svært oppskapet. — Det er farlige folk, sa han, og de mener nok det de sier. Hva slags våpen vil du møte dem med? — Ingen! — Ja, da får du ikke lov til å dra. — Det kan ingen annen enn Gud forby meg. Det er hans vilje at jeg skal gå. De andre forsøkte i det lengste å få Skrefsrud fra denne planen, men det nyttete ikke. Han tok 3 mann med seg og ingen av dem bar våpen. Til dem som kom med budet hadde han sagt: — Hils tilbake og si at jeg gjerne ser at så mange som mulig av dere er tilstede.

Da de kom til møtestedet var mellom 7—800 innfødte forsamlet. — Skrefsrud og følget hans gikk rett inn i kretsen av de ville. De så undrende på disse 4 som kom der uten et eneste forsvarsmiddel.

— Jeg kom så fort jeg kunne, sa han til en av høvdingene. — Jeg hadde god lyst til å snakke med dere alle sammen. Det murret stygt rundt om i flokken, men ingen svarte. Så be-

Dåpen og de helliges samfunn.

Da jeg leste br. Vangbergs artikkel i «Misjons-Røsten» kom det slik lyst til å sende noen ord, men hadde ikke anledning med det samme. No ser jeg at det er kommet flere inserater om samme sak.

Det som jeg særlig ble minnet om var uttrykkene: «Frie», «fri bevegelse», «frie venner» o.s.v. Hva mener vi i denne forbindelse med «frie»? Er det det at vi som regner oss for å tilhøre disse venner er særlig frigjorte i vår ånd eller er det at denne bevegelse ikke bærer partinavn, men forsåvidt står fritt?

For å bruke skriftens uttrykk så er det jo allerede et tap at det måns flere partier i Guds menighet. Det er vi selvfølgelig fullt enige om. Når Paulus sier at man ikke skal kalle seg «pauliske», «apolloiske» o.s.v. så langt mindre «baptister», «metodister», «pinsevenner» eller andre navn. Allikevel kan vi ikke frakjenne dem retten til å tilhøre Kristi legeme, Guds menighet.

Det som særlig tiltalte meg i Vangbergs artikkel var at han ville være upartisk. Vi vet jo at partisinn er noe fryktelig. Gud vil fri oss fra å være smittet av det.

Når jeg no skal nevne dåpen, bibelens dåp, begravet med Kristus, så fikk jeg den nåde å følge Jesus den vegen for ca. 56 år siden, og jeg ser mere i dåpen i dag enn jeg gjorde den gang. Men Gud har i sin nåde bevart meg så jeg ikke er blitt så partisk at jeg ikke kan ha åndssamfunn med dem som er barnedøpte, når jeg bare møter Kristi ånd og billed i dem.

For flere år siden var jeg ofte i Oslo hvor jeg hadde mange hjertens kjære venner. Noen sto i Møllergt. 38 og noen også i statskirken. Vi nøt ofte Herrens måltid sammen. Det var helst jeg som bekjente og jeg har aldri kjent noen anklage over det, men Guds velbehag og vi nøt det i hjertets enfold.

Det som binner sammen Guds menighet er jo ikke hverken retningslinjer eller andre paragrafer, like lite som konferansebeslutninger, men Guds kjærighet i våre hjerter. Derfor gjelder det for dem som arbeider i skrift og tale at det blir livet som kommer fram og ikke bare læren. Det hjelper jo ikke å ha navnet «fri», man kan jo allikevel være

gjennomtrengt av partisinn. Det er bare Guds rene kjærighet som kan fortære den.

Jeg sender dette i Jesu navn og ønsker at Gud skal velsigne hver enkelt av sine lemmer.

Med innerlig broderhilsen
Edvard Johansson,
Gresvik.

Troens hemmelighet.

Når vi taler om tro, må vi huske at vantro er en moralsk undergrunn. Når noen sier, at de ikke kan tro, er årsaken den at det er mot et rett punkt de sikter, eller det kan hende det finnes noe derinne i hjertet som de ikke vil gi slipp på. Man finner da ofte, at det er en synd, som de henger fast ved, eller noe skritt som de ikke vil ta. Ikke førenn din stilling til Gud er rett, førenn du fra ditt liv har fjernet alt, som er forbudt eller tvilaktig, skal du kunne tro. Det øyeblikk du slipper alt og overgir deg helt, skal det være like lett for deg å tro, som det er lett å ånde.

H. E. Hegh.

En misjonær.

En misjonær forteller om en kineser som en dag kom til stasjonen.

«Har De noensinne hørt evangeliet?» spurte misjonæren.

«Nei,» var svaret, «men jeg har sett det. Jeg kjenner en mann som var som et vilt dyr. Han kunde skjelle slemt ut når han var sint, og han pleide å banne både natt og dag. Men han lærte Jesu evangelium å kjenne, og no er han vennlig, saktmodig og taler gode ord.»

Den kristne kineser var blitt en forkynner av Jesu religion uten selv å vite det. Misjonæren selv kunde ikke preke og lære bedre enn den fattige mann gjorde det ved sitt forandrede liv. Hans tidligere kamerater så en forandring hos ham. De spurte: «Hva har således forandret denne mann?» Og da de hørte at det var kristendommen, sa de til hverandre: «La oss tro at dette er en god religion, og la oss så sende ham til dem som ikke har den.»

Men det er ennå ikke åpenbaret.

Det som Guds folk har ivente.

Apenbaringen 21, 1—7.

Vi er alle sammen på flyttefot; vi har ikke her vårt blivende sted; men vi trakter etter det tilkommende. Det er slik med flyttefolk, de vil gjerne sette seg inn i forholdet på det nye sted før de flytter inn der. Vi som skal flytte inn i det nye Jerusalem, hovedstaden i det evige rike, vil også så godt som mulig sette oss inn i det som venter oss der.

Det vi kan få vite noe av allerede her, finner vi særlig i Apenbaringen. Der får vi høre om den høyestes trone, livsens flod og livsens velluktende trær, gatenes belegg o.s.v. Når vi tenker på, at alle Guds folk skal samles der fra Abel og til den siste gjennom årtusener, en skare, som ingen kan telle, kan det være dem som vil spørre hvorledes alle skal få plass. Jo det ser bra ut også med det!

Staden, hvis byggmester er Gud, ligger i en firkant. Hver av de fire vegge er 2220 kilometer. Flateinnholdet skulle da bli henimot 500,000 kvadratkilometer. Norge ville tross sin lengde fra Lindesnes til Nordkapp kunne dreies rundt derinne og enda ha bra avstand fra veggene. Høyden er også 2220 km., men de er av jaspis og gjennomsiktige, så de avkaster ingen skygge. Bibelen forteller også at de er solide, 144 alen tykke — «englemål, som også er menneskes mål,» står der.

Hver vegg har tre porte og avstanden mellom portene er større enn mellom Bergen eller Trondheim og Oslo. Vi bør vel ikke feste oss ved disse lange avstander; for der kommer vi vel til å bevege våre legemer med samme hurtighet som våre tanker her; så kan vi se, hvor lang tid vi trenger for en tankereise til en av de andre verdensdeler. Men dette får vi nøyere rede på, når vi kommer der. Bli fremfor alt med!

— På grunn av vår fatteevne og vårt sprog er det ikke så meget Gud kan få sagt oss av det vi har ivente; han må bruke bilder som gater av gull, vegger og porter av perler, likesom illsjøen på den annen side.

Det vi ikke skal finne der, har han forklart nøyere; fordi han vet, vi kjenner disse. Synd er ikke der. Derfor heller ingen av syndens følger,

som sorg, sykdom, nød og død. Forsøk å sette deg inn i en slik tilværelse. Umulig å ha en syndig tanke. Umulig både å tro og håpe. Det vi har trodd på, det ser vi, og det vi har håpet, det har vi. Tro og håp er vi ferdig med; bare kjærligheten består.

Gud er ikke der på besøk bare i høytiden, som fordem, men han bor der og er husfar. «Se Guds bolig er hos menneskene og han skal bo hos dem og de skal være hans folk og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.» Ap. 21, 3. Her er vårt rette hjem. En bolig, som ikke er gjort med hender, evig i himlen. 2. Kor. 5, 1.

Det nye Jerusalems porte er åpnet for aldri mere å lukkes. Her skal vi gå ut over den nye jord og inn som vi vil. Solen som skinner over jorden her og hvis stråler er så sterke, at de øyne vi nå har, ikke tåler å skue den; der skal solen vike for Herrens herlighet er lyset. Og hans folk skal skinne som solen i sin fars rike. Ap. 21, 23 og Matt. 13, 43.

Alt det onde, som vi her har kjempet imot er for evig utslettet av vår erindring. Intet som bedrøver kommer mer frem i våre tanker. Selv de av våre kjente og kjære, som foraktet innbydelsen om å komme inn i denne herlighet, er for evig glemt; men disse kommer aldri til å glemme oss og de mange anledninger, de hadde til å bli frelst. Det er dette som er den orm som ikke dør og den ild som aldri slukkes.

«Salig er den som når alt farer hen, har Jesus og himlen igjen.»

Magnus Hole.

i «Jernbanemisjon»

Bevis det!

En kunstmaler som gikk omkring i fjellene i Sveits, traff en dag noen oppsynsmenn som forlangte å se hans pass.

«Jeg har det ikke med meg,» svarte han, «men mitt navn er Doré.»

«Bevis det!» svarte en av oppsynsmennene, som nok kjente det berømte kunstnernavn, men som tvilte på at denne mann var maleren selv.

Doré tok et stykke papir opp av

lommen og tegnet i en fart bøndens som arbeidet i nærheten. Han gjorde det med en sånn ferdighet at mannen utbrøt: «Det er godt! De er Doré!»

Verden bryr seg ikke om vi selv sier vi er kristne. Verden sier: «Bevis det!»

Evangelist Harald Bysveen

har vært syk og sengeliggende av gikt siden 6. desember og ber om venners forbønn. Han ber oss om å be at Gud griper inn og helbreder ham.

Tankehorn.

Guds ord — Bibelen — er en autoritet som hvert kne skal bøye seg for. Det er en hvile for menneskene at det finnes en autoritet som menneskene må bøye seg for, for gjennom det kjennes Guds makt.

— Hvor ofte tenker vi på, hvem vi er innfor når vi ber? —

Gud — Hans trone — Hans herlighet — Jesus Kristus — Hans kraft — Hans tjenere.

Får vi svar? — — Ja! Det står jo skrevet: «Bed, så skal eder gives.»

Jesus Kristus er idealet for mange, for hvor mange er han livet? — Er han det for deg?

H. Ricard Martin.

Sikker grunnvoll.

En ung mann lå inne i hovedstaden og skulle dø. Hans bror som bodde i en bygd en dagsreise fra storbyen, reiste inn for å besøke ham og gikk derved glipp av sin arbeidslønn.

Da han sto ved brorens dødsleie, sa han meget alvorlig: «Jim, jeg har reist i hele natt for å stille deg ett spørsmål. Si meg, Jim, har du noe hvorpå du kan bygge ditt evighets-håp?»

Den døende mann så opp med et smil, fred lyste i hans ansiktstrekk. «John,» sa han, «jeg setter min lit til blodet.»

Bedre grunnvoll finnes heller ikke.

Hjarter er det verden trenger; hjarter elskende de sunkne, bankende for fattig — rik. Herren kan ei bruke lunkne i en sådan frelseskrig. Hjarter som vil sette hele livet til som Mesteren. Hjarter som med ham vil dele korset, sorgen, lidelsen.

Nummer 2-3.

Våre lesere
Det er et gli
Vi finner h
Klem og Ast
No er det
atter folket

Tar

I vår teks
Matteus om e
disiplene hadd
vært ute på h
lig det er nã
forrykende st
hadde disiplin
Under slike
stes og bli fry
Noen timer
vært sammen
hadde bespist
kvinner og b
hadde var kur
når det lille
signede hend
flod.

«Og de åt
tok opp det s
kene, 12 kurv
At disiplen
av glede, det
syntes de ikk
Vi leser: «St
sipler til å g
til hin side, f
Etter at d